મહારાજા

ગોપીચંદ

નાટકનાં ગાયનો.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર
બુકસેલર સાકરલાલ બુલાખીદાસ.
રીચીરોડ—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૬ ઠી. પ્રત ૩૦૦૦.

સંવત ૧૯૭૬. સને ૧૯૨૦.

શ્રી ભાગ્યોદય પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં જેઠાલાલ દેવશંકર દવેએ
છાપી. ખાડીઆ—અમદાવાદ.

કિંમત રૂ. ૦-૨-૦.

ગોપીચંદ નાટકનાં ગાયનો.

હલકારાના દુહા.

આયા હલકારો ગોપીચંદકા રહેવે બંગાલા દેશમેં,
સરસ્વતી માતા શારદા સમરૂ, ધર વલ્લભકા ધ્યાન.
પાયે ઘુઘરા બાજે ઘનકે તોડે મુખસે તાન,
ચાલ વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા, લેજો મુજરો માન. બોલ આયા.
કામરૂ દેશ કમક્ષા દેવી હનમંત હે ભરપુર;
હીંગલાજીકા દરશન કીના, જ્વાલા રહે ગઇ દુર. બોલ આયા.
રંગ રંગીલી છોરી હમારે, સદા જે રહેત સંગ;
કામ પડે ઝગડેકે માંહી, કરે ફોજમેં જંગ. બોલ આયા.
પાંચ રૂપૈયા પાવા રોજ કરો, જમાં જે કર ન્યારી;
રાજા સાહેબકા ફુવાતો કપટા જુવારી. બોલ આયા.
ઘડીકી ચીઠી લખવા ગોથા કબુલ ન ખાતા;
ગુજરાતમેં જલદી આયા મુંબાઇ કલકત્તા. બોલ આયા.
મુંબઇમેં મમાદેવી કલકત્તામાં કાળી,
જોધાણામેં ચામુંડા લાલ ચુંદડીવાળી. બોલ આયા.
આલેસે આયા હલકારા સબકે મન ભાયા,
દુહા.—અચે ગોપીચંદ ગોડ બંગલેમેં રાજ કરે સબ દેશમેં,
સ્વતી માતા શારદા સમરૂં ધર વલ્લભકા ધ્યાન;
ઘુઘર બાજે ધનકે મુખસે તોડે તાન;
વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા લેજો મુજરો માન. આયા.

પીતા હમારે જાને પ્રથવી નામ ત્રીલોકી ચંદ;
રાજા કેદ કીયે દેવનને જીતંત ફાટે ફંદ,
ફીરે દવાઇ શેહેર માંહી, દુનીઆ કરે આનંદ. આયા.
મા મેરી મૈનાવતીસતીરે મામા ભરથરી જાણુ,
ઉજણુ નગરી સફળતા તીરથ, તીનકી દેવે દાન;
જોગી હોકર ચલા જંગલમેં, લગા ધ્યાનકા બાણુ. આયા.
કામરૂ દેશ કમક્ષા દેવી પૂરણ કરજે કાજ;
દક્ષણ માતા તું જનુની રખીયો મેરી લાજ;
બારા ધાટી બંગાલામેં, ગોપીચંદકા રાજ. આયા.
છ આતી હુઇ મુલકમે, કરે નોકરી રાજા;
ન્યારી ન્યારી ધુડે નોબત, બાજે છાતીસે બાજા. આયા.

ટેર—ચડા શિકાર ગોપીચંદ રાજા મહા શેર સબ જંગલકા;
સાત સુરમેં સાદ સુવે ઉનકે પીક બંગાલા.
બખતર પાખર ઓર પતાકા, હાથે સોથે બાંધા. ચડા.
એશી લાખ અશવાર અમારા, ચડતે હે સબ જંગમેં,
બડે બડે હમ ઝગડે જીતે, ઘડી પલક ઓર છીનમેં. ચડા.
પાંચ લાખ પ્યાદળ સબ ચડતે ઘોડે એંશી હજાર;
સીતેર લાખતો રહેવે સાંઢીએ હાથી બાર હજાર. ચડા.
કડીબીર ઓર હાથણી મચ્યા ઢાલ પાસ હમ રખતે,
કાપ પડે કે ઝગડે કે માંય સબકે સબકે પહેલે ચડતે. ચડા.
શીરોઇ તરવાર હાથમેં કડીયાં બીચ કટાર.
સીંગા ખાતર ફીરે ભટકતા જાણે જુગ સંસાર. ચડા.
·ાંચ લાખ હાથીકે હોદે તરીયા બહોત અપાર;
··· લાખ તો પડે જંજીરા તીસ લાખ તરવા·

ક્રાર કરીબ ફોજકો માંહી ખડા મોર દીલ બંકા;
ઘોડા ઉપર કરો સજાઇ દેઓ નગરે ડંકા. ચડા

બીશ લાખ તો માકે ઉપર એક નીશાન;
તીસ લાખ ઓ પડે જંજીરા ઓ લાખ અશમાન. ચડા.

દેશ હમારા દુર હે સરે ગોડ બંગાલા શહેર,
હું તો ગોપીચંદ રાજા લાયો સીંગને ઘેર. ચડા.

ટેર ગો.—ચાલોને સીંગ સીકાર હો શીકાર જમીરાં,
આદ જમીરાં ભામીઆ સાસે સુણજો ચીત લગાય.
માણુસ મારો રોજ કોસવો ફળ લાખેણા ખાય. સી.

પ્રથમ ભાગ પહાડકે મારી બેઠો મારગ રોક,
ગામ રંજાડયો ગોર કોસવા દુખી શહેરકે લોક. સી

સેજા મીઠી કામનીસરે ઢુકીઅન કંઠ લગાય;
રાંઅ મીસીઠા રાજની શેવો સીંગા ચડે શીકાર. સી.

ઘોડા ઉપર ચડય વેસરે લે નંગી તરવાર;
બાલ કશર કોપંસેતી, લેવા દુસ્મન કુમાર હો. સી.

ટેર ગો.—થારો સુતો સેર નિશંક જગાદે સંગની,
સીંહણી—રાજા સીંગને મત છેડ કર મેં બીનતી થારો.

ગો.—ખડી રહે તું સીંગની થારા સીંગને દેહો જગાય,
લાગો મોરચા રજપુતાસે અબ કાં ભાગી જાય. થારો.

સી.—તું આદમી બીચ વીસરે આ જંગલ બીચ શેર,
ગુર નહીં તોડમેં આવેરે જીણુમેં તિઅણુ કેર. રાજા.

ગો.—ફેર ફરો તુ કીયા કરે થારા સીંગને લેઉ ઘેર
… ઉજોડયો ગોડ કસરેરે ઉણુ હું માગું વેર.
… …ો … ચીઠ …ાય.

ગેર અહુક કામનીશ તુ અમ ગીલોને જાય. રાજા.
ગો—શેર નીશંક પહાડમેં જવ જાગે જબ માર,
કુટીયન છોડુ જીવતો સરે ટુંક ટુંક કર ડારુ. થારો.
સીં—નામ લવ ટુકડો સરે મરે ઝાલા ઉઠે અંગ;
સુતો સેર અબ જાગશે વો કરે રંગમાં ભંગ. રાજા.
ગો—રંગમેં ભંગ ચમકતી લાલી તુ તીરનકા જાત,
પ્યારા ખાવાદે પ્રજા ચાલશે રજપુતા દે હાથ. થારો.
સીં—સીંગે લડે રજપુતાંસે ફીર જાને કયા હોત,
ગો—બડે બડે જોધે જંગલ બીચ મારા સીંગસે ઠાર;
હાથ છોડ હથીઆર ચલાવા છાતી બીચ કટાર. થારો.
સીં—કહાડ કટાર ધરો કરમેમેં કરો સીરોઘ મ્યાન,
ઈતની ખેલ કરે રાજા સાહેબ બતાવે જાન. રાજા.
ગો—જાન હમારી નકી હે નારી મત કરના મગરૂર,
લાગી ચોટ શીર શેર, ફીરાતુ રાંડ ભાગ જા દુર. થારો.
સીં—દુર ભગકે ભાગમે જાઉ લડુ શેર કે સંગ,
સનમુખ આયા મોરચા ગાંઠ કરો ફોજમેં જંગ. રાજા.
ગો—તરીયા વડે ખાવિંદકે આગે, જીવુ જીતનો પ્યાર,
લખી ચોટ શીર શેર મનકી તુ ઓર કરેગી તીર. થારો.
સીં—ઓર મરદકું આગ લગાતું, જો જુજે ભરથાર;
સતી હોયકે સંગે ચલુંગી, ચલું ગનક લાર. રાજા.

(સીંહણ પોતાના સ્વામીને જગાડે છે.)

જાગોરે જાગોરે જંગલ રાજવી જાગોરે જાગોરે જંગલ રાજવી.
હાર કયા આવે તુ જે નીંદ ચદ બન્યો ગોપીચંદ રાય;
આયો બીંદ—જાગો જાગોરે.

ચડ આયો ગોપીચંદ રાજા ચોદસ ચાલ્યો ઘેર;
સબ સુત સોનાપરે સરેવે પેલી બસાઓ બેર. જાગો.
દલપર દલ ચડે અતી ભારે તેરી એકેલી જાન,
દોદો હાથ રાજા સો સો કર ભગવાન. જાગો.
શીતેર લાખ ફોજકે માલીક વો ગોપીચંદ રાજા,
એક ચોટમે અમર ડગાવે અધર બજાવે બાજા. જાગો.
સનમુખ આયા મોરચા માંડયા તોપ ધરી ફીર ન્યા;
સાલધમાં કામે ગુણ્ય સતો કર ઘોડે અસ્વારી.

ગોપીચંદ— ટેર-લાવણિ.

ખડા વાઘ પડા જમીનપર લગી શીશ ભાલા,
ઇશક કસ્નાં પ્રીત રાંકડી, મારારા વેર દે ગઇ ટલ્લા,
જાન બચાકર ચલી જંગલમેં ઝગડેસે હારી.
બારા કોસ કી દે ગઇ અખાડા ધરવત ઓર ઝાડી;
નાલે નાલે ફીરે ભટકતી જોબનત મદમાતી,
જલ જાઓ તેરી પ્રીત સજના મેં જાતીથી મારી;
ઇશ જંગલમેં આગ લગાવું આજ રૂડુ ન્યારી,
મારા શેર જબ હુઇ બિરાતી જીતોંકી હારી,
ગોપીચંદને દેખ તમાશા સચ દુનીયાકુ આયા હુસા,
તરીયા કાજ જુટા પાસા કર દે મોં કાલા. ખડા.
ફીરી ટેજ જદ ગોપીચંદકી કયા કડતા ભાઇ,
રાંડ જાતસે કર મોહોબત કયા કીરાતે પાછ,
રલડે ફોજ બીશ શેર સયાને કેસીવે લડાઇ,
રાંડ ખડી જદ દેખે તમાસા પાસ નહી આઈ,
લગી ચોટ શીર શેર મરનકી ખાઇ ગઈ મુરછાઇ.

મરતા શેર જદ ક્યાંજ કહેતા તેરા રાજમેં સુખીજ રહેતા.
મેં કીસીકું દુખ નહી દેતા રહે બોલ આલા. ખડા.
ચડી ફોજ જબ ગોપીચંદકી ક્યા કહેતા સબકુ.
રાંડ જાત જગતમે જુઠી ના ચહયે અમકું,
દોલત માયા માલ ખજીના, સબી દુનીયાં તુચ્છ,
દોલત માયા બેઠા ખજીના, યાદ કરો ઘર,
ઇતની અરજ સબ સુનલો મેરી સબી જાઓ ઘરકુ
જીતે રહે તો આન મીલેંગે જાને જંગલકું;
જોગી હોકે ધ્યાન લગાકી, પામ પદારથ જા મેં માઉં,
જનમ મરનસેં ટલ જાઉં હોય ગયા ઉજીયાલા. ખડા.
હાકમને જદ કરી હુશીયારી હરણુ એક લાયા,
બારા હરણુકી ઉનને પીછે છલબલ કીયા,
હરણીકા જદ દેખા તમાશા હુકમ ભુલવાથી.
રાંડ જાત અને નહી જુગમે, મનસે બરબાકા,
અબી કહેતો યહાંસે સરકુ, ચલો યાર સબ અપને ઘરકુ,
મામી કહે મેં કરના હદકુ. ખડા.

ટેર.

ગો.—મેનાવતી માતા નીર ભર્યાં થારા નેનમાં,
મે.—ગોપીચંદ લડકા બાદલ બરસે કંચન મહેલમાં,
ગો.—ક્યા માતા તું ઉઘુતનીસરે, તીનકા રહા ઉદાસ,
જો કોઇ કહેશે જીભ કટાવું કરૂં દુસ્મનકો નાશરે. મે.
મે.—ના બેટા મેં ઉઘુતનીસરે, ના કંઈ રહરે ઉદાસ,
રુત પલટી બદલ ચડેરો સવે અબ બદસણુકી આશરે. ગો.
ગો.—ના બદલ ના બીજલીસરેરે ના કોઇ બીજે વાવ;
થારે મન ચિંતા ઘણી માન સાચી બોલ બતાવરે. મે.

મે.—સાચ કહેશને રાત ડગસે જુઠ કહે પત જાય,
ઝાઝ જડી દરીયામેં શમે અધબીચ ગોથા ખાય રે. ગો.
ગો.—ઝાઝ પઢી દરીઆવમે સટે કર દઉ પેલે પાર,
માર હઠાવું નીરને મયેં કર નંગી-તરવારરે. મે.
મે.—મ્યાન કરો તરવાર અને તુમે ધરો જમીનપર હાલ,
ક્યા નગર સુનો પડયો અને આધનો બીરદ સમારયે. ગો.
ગો.—મેરો બીરદ અરે તન તરે જો કોઈ આયા કારી,
માતા હુકમ ફરે કહી પીછો તુરતહી હુકમ ઉઠાવુંરે. મે.
મે—તુઝે ભરૂસા પુત્ર તીહારો મુહી આયા કારી,
રાજપાટ સપનેકી માયા ઝીતો જમ કુવારીરે. ગો.

ટેર.

ગો.—માનુ રાજ કરણુદે, જોગી મત કરેરે મા મેનાવતી,
બાર બરસકી ઉમર મેરી મેં ક્યા જાનું જોગ;
ચરચા કરે મુલકકે માંહી હસે શેહેર કે લોક. માનુ.
મે.—મેરા બચન ફીરે નહી પીછા જો રજપુત પુત,
તેરી સુરત તેરા બાપકી સવોજલ બલ ગઇ રાખ. માનુ.
ગો.—તેરા બચન ફીરે નહી પીછા જો રજપુત સંપુર્ણ,
દો જૂગ રાજ કરનદે માતા ફીર જોગી અબધુતરે. માનુ.
મે.—પાવ પલકકા નહી ભરૂસા કરે કાલકી બાત,
ક્યા જાણુંકે ક્યા હોયશ જો ઉગતે પરભાતરે. માનુ.
ગો.—દીન ઉન ઉગે દાતણુ કરૂં ઓર નિનોહા દેઉ દાન,
ખટ દરશનકો ભાવ રખુને પ્રિય વધા માન. માનુ.
મે.—દાન દેવે ફલ ક્યા હો વશને ધન દોલતને ઓર માલ,
અસલ ફકીરી લે લે લડકા અમર હોગી કાયારે. માનુ.

ગો.—ક્યા અમર કરૂ એક છીનમે દુટ અન સાગેવાર,
પહેલે પરણુ પદમણી સરે વિલખે રાજકુમાર. માનુ.
મે.—તરીયા જાત જગતમેં જુઠી સુનરે ગોપીચંદ,
જનમ મરણસે હોજા ન્યારો કટે ચોરાશી ફંદ.
ગો.—ચોરાશી ફંદ જીણુમેં ક્યા નિપજે સાર,
સીતેર લાખ ફોજ દલ બાદલ ઉભો કરે પુકારરે. માનુ.
મે.—કરે પુકાર એક નહી થારો આપણો કાજ,
સામો તારો દેખ ભરથરી તજ્યો ઉજેણી રાજ. ગો.
ગો.—તજ્યો ઉજેણી રાજ ભરથરી આપો ગોરખનાથ,
દો જુગ રાજ કીયો પૃથ્વીપર ગયો મુકી સાથ. માનુ.
મે.—ગુરૂ દેવનકો દેવ ઓસરે ધરો ઉસકો ધ્યાન,
જનમ મરણસે હો જા ન્યારો બાચો બેદ પુરાણરે. ગો.
ગો.—ભવર પડયો ભવ સાગર માંહિ જામે નીર અપાર,
અવઘટ ચાટવ ઓર નવ પુરાણી કાસ બીચ ઉતરૂં પારરે. માનુ.
મે.—ધરે ધ્યાન ગુરૂકા જુઠો સબ સંસાર,
સતકી નાવ ધરનકી નેજાન ઝીતો જમ દુવારરે. ગો.
ટેર—આયા બે જોગી નીગમ પહાડશે નહીથા પવન નહીથા પાણી,
જ્યા હોતીથી આકાશવાણી નહીથા પુરૂષ નહીથા નારી,
ચાર ખુટમે ધુધકાર. આયા બે જોગી
બદ્રીનાથમેં પડે હીમાલા આથે સરદકી ટહાડી,
આ પાસામેં સીંહ થેકુકે ઉંચા પરવત ઝાડી- આયા.
ગુરૂ હમારા સાહેલી ચીમનલાલ કરે સતામ ચેલા બાલ,
ગુરૂ હમારા સાહેલી ચીમનલાલ કરે જાતજી. આયા.
શ્રી શ્રી કરકે સીતા પુકારે એક ચીતસે કામ,

બાવા આદમ ગુરૂ હમારે ઉશકા ધરેરે ધ્યાન. આયા.
નીગમ પહાડસે આણુકી જગા જહાં રેહેગે જોગેશ્વર,
ગંગા જમના તીરથ ભારી નહાને આવે નરનારી. આયા.
પુસ્તક હેદકા ધ્યાન બાલ બ્યાસકુ મેરા સલામ,
શ્રીય ગુરૂકા ભરતા ચેલા માલ ખાવે ઓતહી ચેલા. આયા.
હરદ્વાર હરકી પેહેરી વહાં ગંગા ફીર વહેતી ટેઢી,
માનસીંગને દેખાવા માવ, અચેક જોગી દન બતાન, આયા.
બતલાવણુ વાલા પુછે હે બાવા બહાર કોણુ ખડાહે,
બાબા ગોપીચંદ જબબલ ભરમ. આયા બે જોગી.

ગોપીચંદ— ટેર.

અમર કરોરે બંદગી ગુરૂ ગુરૂ જલંધરનાથ,
પહેલા પુતળા જલ ગયારે પીતા સુધારો કાજ. અમ.
જલ બલ ભીલ ગયારે તમેરે ધર્યા રહ્યા સબ રાજ,
અમર કરૂ બનગી ગુરૂ ગુરૂ જલંધરનાથ. અમ.
દુસરા પુતલા જલ ગયારે મહેનાવતી મારી માય,
હાથ જોડને કરૂં બંદગી લળી લળી લાગુ પાય. અમ.
તીસરા પુતલા જલ ગયારે સનમુખ ખડી ઘર નાર,
પેલા પરણું પદમની સવે વીલખે રાજકુમાર. અમ.
ચોથારે પુતલા જલ ગયારે ચંદ્રાવતી મેરી બેન,
રોસ ભરે ચીંતા કરે ભડ ભર આવે નેન. અમ.
પાંચમારે પુતલા જલ ગયારે ઉગ્રસેન મગરૂર,
ગામ ઉજાડયો ગોર કેશરે જાગી હુવો અવધુત. અમ.
છઠા પુતલા જલ ગયારે ઉભો કરૂ પુકાર,
સરન પડયો ગુરૂ દેવ કેરે અબ આહેતો માર. અમ.

સાતમા પુતળા થીર રહ્યારે ગુરૂ જલંધરનાથ,
મો કહે મનધર વાંચા સાચ બન ગયો રંક ફકીર. અમ.

ટેર.

જલંધર—બારા બરસકી ઉમર બચ્ચા ગૌડ બંગાલે રાજ કરો.
તુમ રાજા મેં જંગલ જોગી તેરે મેરે કયા કામ;
રાજ કરે ગાદી ઉપરે લેઓ ગુરૂકા નામ. બારા.

ગોપીચંદ— ટેક લાવણી.

સુણો જલંધર આપ નીરંજનજી તુમ ગુરૂ મેં ચેલા તેરા,
તીરીયા જાત જગતકા ફંદાજી તીલે લોક ઇસમે મોઇ,
માતપીતા ઓર બેન બંધુ ન્યાત જાત સગી સોઇ;
રાજ ગરમ અભીમાન ગરભ બતાજી પાય પરગટયું દોઇ,
જમીન ઓર આકાશ બિચમેં ગયા નહી સોમેત કોઇ, પડી.
એ સસાર ભરા દીલશાગર જીવ મચ્છી કાટે પોઇ;
ખડા પલપર કાલ પુકારે રૂપ ધરા જેશી બોઇ;
બુરા કાલકા ફંદા મને છે રાજ સબ ધંધા,
એ બદન ગણુ હેચી નથી તાજ જહાં જલ રાઇ. પડી.
ધરમ રાજને ધજા ચડાઉજી સિરપર આકર કાલ ખડા;
કાયાદે અવડે કાયાજી ઉસ મટીકા બના ઘડા,
લાગે ઠેક જદ ઉડે બેસા જદ તુટે તાર જયું તડા તડ;
બ્રહ્મા બિસનુ મહાદેવ થાઇએ તીનુસે કોણ બડા;
ઉનકે આગે ઓ નહીં ચુકે જાય આસનપર દીયા ખડા;
બુરી કાલકી ફાંસી વો ભક્તા મરે ચોરાશી;
કહાં મથુરાં કહાં કાસી ચાર ફીટ ફીટ ગયા ફેરા. પડી.
સત જુગમે હીરણ્યાકસ રાજાજી, મહાદેવને બરદાન દીયા;

સાત દ્વીપ નવ ખંડ બીચમે સચ પૃથ્વીકા રાજ કીયા;
દ્વાપરમેં દુરજોધન રાજા અધ સીંગાસન હાથ લીઆ;
આયા કાલ જબ પડા ધરનપર ચડી એક શીરના જીવા;
તેતામે રાવણ માહારાજાને સબ દેવનકુ કેદ કીયા,
મેઘ માલ દોઉ ભરતે પાણી ચંદ્ર સુરજ જળ તે દીયા,
કૃષ્ણ ભ[illegible] [illegible]જુગમે રાજાજી સબ જોયા નીભિમાન કીયા,
આયા કાલ [illegible]દ પડા ધરનપે મર ગયે ગોપી ઝાડ હીયા.
ચાર જુગટી કહી કહો નાર, આબ કયા રહી.
સંગ કાસીકા ગઇ નહીં તગ જહાજલ ઘેરા. પડી.
સુણ નાથ એક અરજ મેરી ગુરૂવિના કેશી મુક્તિ,
અડે મુનિ વિશ્વામીત્ર સબ દેવલ માલ કરી ભરતિ,
શુક્રાચાર અસુરકે દાતાજી બચા ચલીયે જુગતા જુગતિ;
દુશમનકો નાશ ભવાની અરજ સુણો મેરી શક્તિ,
ભગત તુમારે તારે સબ અસુર નરકુ મારે;
હુંડ હુંડ કર ન્યારે ઉઠી જોગકા લેહેરાં. પડી

શાણી— ટેર દુહા.

જોગી થારીરે મૂરત મારા રાજરો,
થારી મુરત મારા રાજકાશતે ખેલણુ ગયો શીકાર.
બોલી સુણકર જો મેં દોડી આઇ મહેલ કે બહાર. જોગી.
કાં થારી માતા ઘર ઘર તહીશને, પીતા ગયો પરદેશ;
કોણુ થાને ભુસે બોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ. જોગી.
ભીક્ષા માગે મેહેલ મેંસેર ઉભો કરેરે પુકાર;
સુરતા લાતે સામીની સામાને રાજી કઉણી વાર. જોગી.

કોણુ થાને મુસે બોલી ઓસરે, કોણુ થાને દીન શીખ,
કાલે પડા ઉન દેશમેં તુ ઘર ઘર માગે ભીખ. જોગી.

ટેર.

ગોપીચંદ જનમનો વેરી રહ્યો.

ગોપીચંદ—

ભયો ભયોરે મન જોગી હો ખડા મહેલ બહાર,
કરતા હું પુકાર રાણીયો અરજ મેરી.
એટલા રહો તો રાજ બેશને રાખી મેરા રાજ,
આબાદીની મેરી બાસી કસી તેરી હાજર હોવેસો. ભીક્ષા લાવ.
બહોત દેર હુઇ મુજ લાવ ઠેરી ગુરૂસે પયા ગવાને,
ઓ ઘરૂં મે રાજ ધ્યાન લાવો માઇ ભીક્ષા મુને હોતીહે અવેરી
ભયો ભયોરે મન...ગી હો,
હોતીહે અવેર જામે કછું નહી ઠેર.
મામત હે ભીક્ષા ઘેર મે કહા કરૂં જનમકો ભોગી.
સો આજ બન્યો જોગી ગલે ડાલ મૃગછાલા,
આંગ ભરમાઇ હે પલકમે મુલક ઉડાય દીનો,
અંગ ઉલટ ગયો દરીઆવ એક છીન માંહે.
બંગાલાકો છોડયો રાજ તજી સબ જુગતકા આલ,
ત્રીયાકું ડહે ગયો માઇ હો જનમકો વેરી હો. ભયો.
રાજાકી રાણી શો ગુરૂકી માતા લીખ લેખ વીધાતા,
સો મેં કયા કરૂં નેરમલે પુન્યસ કરીહે ધુનીકી સેવા,
માતા ભર કરી કૃપાસેની આણું મીલા હે,
પુજીતો પીરાઇ બદલી હે શેર સો પીબ મેં કેસે ફીરૂં.
ધણા મંગલમેં જૂઠમ જુઠા લગીહે લુટમ લુટા,

નહી બચે જાન રાણી મેં ક્યા કરૂં,
જનમ ઓર મરણુસે ન્યારા ન કોઇ
દશ ભયે અવતાર જાને ધરમ ધરા હે.
મચ્છ ઓર કચ્છ વરાહનરસીંહ રૂપે દેખ હીરણ્યાકસકુ મારાહે.
કૃષ્ણુને કંસકુ મારા હે.
બુધને બુધ હરલાની સબકી કલંકી અવતાર,
મહારાજ બડે હે. ભયો.
જનમ ઓર મરનસે ન્યારા નહિ કોઇ,
દશ ભયે અવતાર જાને ધરમ ધરાહે.
સંતનકા સુણી પોકાર આયા જનમ ધરાહે.
દુષ્ટ દુષ્ટ અસુરકુ મારાહે જાને કરે હે અનેક કામ,
આપણા આપણા ભગત દેખાતા હે જાગો નામ નહી આધાર,
રાણી જોઇ ખાવંદ હમારાહે. ભયો.
જલ ધરકો જોગ પાયો જેસાકે આત તેરા પલ્લે બાંધીયો પાય
અરે મહારાજ થાને એશી શીખ કોને બતાઇ હે. ભયો.
પીતા ત્રીલોકીચંદ જાને કીયો સખી આનંદ,
માતા તો મેરી મૈનાવતી અમૃતરસને ભરી,
બેનઇ તો ઉગ્રસેન જાકો ભર આવે નેન,
રાણી પાટમદે મેરે સનમુખ ખડી હે,
વાહ વાહરે ગોપીચંદ તેને બ્હોત બુરી કીઇહિ.

રાણી— ટેર

શેહેર બંગાલો ચુ ગુરે તારી ફોજ ખડી મહારાજ,
બાદલ મેહેલ બાદલ જ્યું ચમકે રતન જડીત મખાસ.
ભરી સભા કે બીચમે રાજ કરે નીત રાસ. શેહેર.

જનમ જનમકો તું બડભાગી જોગી હુવો કીનુ કાજ,
ત્રિયાકુ તુ કહે ગયા બાઇ. શરમ ન આઇ લાજ, શેહેર.
હાથી ઉપર કરી અંબાડી હોદે કરી ગજરાજ,
ઘોડાકુ કહુ જીતન સારી ત્યાગ દીયા મહારાજ. શેહેર.

રાણી—ભયોરે જોગી ગોપીચંદ આસનવાર બેટ. એ છીનમે.
આપ મલો બડભાગી પહેલી બાવ કયું ?.યોસરે,
આપ કાયકુ ત્યાગી. ભયો.
આશન માર બેઠા એક છીનમે ઇણ સરોવરકી પાસા,
બોરલાયો બોલ નહિ સરે બેઠા આસન માર. ભયો.

રાણી— **દેરલાવણી.**

રાજા રાજા ખડી પુકારૂ જોબન મદમાતી,
જોગી હોય કરછલા જંગલમે દેખું જલે મોરી છાતી.
મહેલા નીચે અલક જગાવે એ ઉસકા કહેના,
માતાબર એ બીક્ષા માગે કેશે કહુ બેહેના,
બીના પુરૂષ હે ત્રીયા જુઠા હે રેહના,
જયું જયું સુરત દેખું તેરી ભર આવે નેના.
દોલત માયા માલ ખજીના શબી લુટાય દેના,
જોગન હોકર ભસ્મ લગાવું ઉસ રાજાકે સંગતે જાઉ,
જનમ સંગાતી. જોગી.
બારા બરસકી ઉમ્મર તેરો સુનતા દીલજાની,
અગીયારા બરશકી ધરને ત્રીયા ચડતી જવાની.
સાસુ કહે તેરા નાશ બોલાતી ઉલટીરે જવાની.
શહેર બંગલા સબી ડબોયા ફીર દીયા પાની,
જોગજોગી હુવા પલકમે કર ગયો નાદાની,

સુણો સજ એક અરજે મેરી તેરે બીના મેરી સુની કચેરી
દીવા નહી બતી. જોગી.
એક કોન રાજા તોરણે આવ્યા સબી કરી ત્યારી,
જો મેં જાનું હોયગા જોગી રહેતી અટલ કુમારી.
અકલચાર ના લાગ્યા ખાઇ ગઇ લાચારી,
બીરજ રહી પરજો નહી માને જગડજગડ હારી,
જો લીખ ભેજુ મેરી બાપકુ શરમકુ મારી,
શરત ભેજ દઉં મે હલકારા મેરા બાપ દીલભર પ્યારા,
ભેજુ પત્ર પાતી. જોગી.
કુબશે જોગી ભયા જલંધર જનમકા ફેરી,
કોઇ જનમકા માગે બદલા આણુ લીયા વેરી,
હાથ જોડીને કરૂ બીનતી સુણો અરજ મેરી,
તુમ જોગી મે હોઉંગી જોગન રહુ શજન તેરી.
નાલે નાલે ફીરૂ ભટકતી સદા રહુ ચેલી,
મોતી પાણીકી શેવા કરૂગી ઓર ફેરી.
મોતી કહે મેં ક્યા સમજાવું એસા સભા મીજલસમે ગાઉં,
કહો ગુણી મેં ક્યા બતલાવું રહો ગુણ ગાતી. જોગી.
ગોપીચંદનો રચ્યો હે સીખે સુણે ને ગાવે,
મન ઇચ્છા પુરણ હોવેગી દુખ કબુ ન પાવે.

સમાપ્ત.